

ни мѣста;“ и това предложѣніе на Генералъ Инзова се всемилостиво приело. Впрочемъ за да насърчи вижда се руското Правителство преселенцитѣ Българи въ дѣятелна предприимчивостъ, разрѣшило и постановило: „че оніе преселенци, които бы пожелали да се заселятъ въ градоветѣ, да се раздѣлятъ на 2 класса. 1-во оніе, които се запишатъ и постѣпятъ въ еснафъ-тъ за поощреніето на собствено мореходната промишленность: да се освободятъ отъ всички подати за 25 год.“; 2-о оніе же, които иматъ намѣреніе да постѣпятъ въ мѣщанство, (т. е. да зѣмнатъ земя, за да ѣ обработватъ); „да бждатъ свободни отъ всички подати и отъ войнственна повинность за 10 години.“—При това, руското Правителство се отечески погрижило и за вдовицитѣ и сирачетата, и заповѣдало: „за оніе, що се намиратъ въ Колоніитѣ да се грижи за тѣхъ Колонисткото Началство, а за оніе, що се намиратъ въ други мѣста, тѣ да се наглѣдватъ и продовольствоватъ, съобразно съ приказитѣ на общественното призрѣніе на XIII статія на трактата сключенъ между Россійската Имперія и Отоманската Порта въ Едрине на 2 Септемврія 1828 година.“—

При това, се е постановило: никой да не се безпокой, или преслѣдва за по преднитѣ му постѣжки (разумѣва се че това можи да се относя за въ времето на войната): ни кжмъ неговата личность, ни кжмъ неговото имущество; но всякому се дава право да постѣжи въ владѣніе на предната си собственность, и безъ да се страхува отъ нѣкои притязанія, или притѣсенія, да можи свободно да си продаде своята собственность въ теченіето на 18 мѣсяца: ако пожелае той да се пресели съ семейството си въ друга нѣкоя страна, по неговія изборъ заедно съ движимото си имущество. Освенъ това, дава се тоже, по горѣказаніи трактатъ, 18 мѣсяченъ срокъ на двоякитѣ подданници (Русски и Турски разумѣвани), които живѣятъ въ областитѣ на привзетитѣ отъ Россія земи, или вазвхрнатитѣ на Високата Порта, за да се распорѣдятъ съ своята собственность, спорядъ както тѣ бы пожелали. —